

Fjellminner

Av Wenche Erlien

Jubileumsdagen 24. juli 1993 hadde vi vært spente på i lengre tid. Og da den regntunge dagen kom, velta mengder av gjennomvåte fjellslitere inn gjennom hyttedøra for å få gratis mat, den vidt omtalte jubileumsgrøten. Folk sto i kø for å dusje seg presentabel til en av de fem bordsettingene. Matkøene snirklet seg gjennom gangene, og sannelig måtte man stå i kø for å få en madrass å sove på også. Tidlig neste morgen var det på'n igjen, med ny trengsel og albuspiss kjemping for å komme blant de første til frokost før man igjen ga seg i kast med å erobre fjellet.

Vi i betjeninga fikk plutselig firedobla arbeidsmengden dette døgnet. Tilitervis av grøt gikk med. Føttene hovna opp, og hendene fikk blåflekker av de tunge tallerkenstablene som presset fingrene nærmest flate mot kjøkkenbenken. Til slutt forsvant oversikten som Trollhetta en regnværdsdag. Og smilet til den bunadskledte jenta stivna som en fjellbekk i november. Den natta rakk jeg bare fire timers søvn før frokost _ og neste dags maratonløp.

Så kan noen forstå at jeg ønsker meg tilbake opp dit igjen til sommeren?

At jeg vil tilbake skyldes nok at jeg sitter igjen med gladere minner enn dette fra sist sommer. Minner fra en rolig frokost med nystekte rundstykker. En lett joggetur inn til foten av Snota i varmt sildreregnet. En gammel mann som hadde tatt med seg klarinetten sin, og som satt en formiddag inne i skogen ved hytta og spilte såre toner. Et øyeblikks følelse av å bli erobra av naturen. Bloddråpesvermere virvlende med vinden, eller ei lita tue med stjernesildre som jeg fant i Svartådalen.

Slike øyeblikk håper jeg også jubileumsgjestene fikk i løpet av turen, at de satt jeg igjen med andre minner enn det trange døgnet på Trollheimshytta.

En dreng på åtti

Av Per Christiansen

Johan Bolme blir visst aldri heilt voksen. I hvert fall vil han gjerne være dreng så lenge han lever. Og det er jo en jobb som normalt er forbeholdt ungdommen.

– Jeg hørte det var så mye tull med drengen, at han var så mye borte. Jeg var nettopp blitt pensjonist og tenkte det kunne passe bra med en slik jobb. Så spurte jeg Erik Hansen som var tilsyn på Trollheimshytta, om Turistforeningen kunne ha bruk for meg. Ja, det gikk i orden og så bar det oppover, både den sommeren og de neste. Sommeren 1993 var min 13. som dreng på Trollheimshytta, forteller Johan Bolme, som passerte 79 på tampen av den sesongen.

Hvorfor Johan Bolme ventet til han var 67 med å hyre seg som dreng, har sin naturlige forklaring i arbeid og forpliktelser i byen. I alle år satt han og lapet og reparerte sko dag ut og dag inn. Som skomaker forlot han sjelden sin lest lang tid av gangen.

– Nei, det ble mye jobbing og lite fri. Men medlem av TT hadde jeg vært siden før krigen, og endel farting i fjellet ble det da av og til, sjøl om det ofte kunne gå lenge mellom feriene, sier Johan.

Johan Bolme er en populær kar på Trollheimshytta. En og annen pausen har han unnet seg, men sjøl damene har ikke klart å holde ham lenge i ro...